

Dalekopis RFT T 51a – PL 2

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:
1962

Miejsce powstania:
Chemnitz, Niemcy

DANE TECHNICZNE

Wymiary:
wys.: 315 mm, sze.: 420 mm, dł.: 540 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i
Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane
obektu: domena publiczna. Opis
kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL
(Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne -
Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORMACJE

MIM 74/VIII/2

SŁOWA KLUCZOWE

łączność, dalekopis, poczta, telegraf

OPIS

Dalekopis jest urządzeniem służącym do dalekodystansowej komunikacji tekstowej. W przeciwieństwie do telegrafu Morse'a nie wymaga od operatora znajomości specjalistycznego alfabetu – znaki wpisywane na klawiaturze nadajnika są drukowane na papierze przez urządzenie odbiorcze. Dzięki temu obsługa dalekopisów nie wymagała zatrudniania wykwalifikowanego personelu. Dalekopisy przesyłają tekst w formie binarnej, w sposób przypominający współczesne komputery. Nośnikiem informacji jest prąd elektryczny o określonym natężeniu. Linia transmisyjna może w danej chwili przyjmować jeden z dwóch stanów, określanych przez przepływ prądu lub jego brak. W stanie domyślnym prąd płynie przez linię. Naciśnięcie klawisza rozpoczyna sekwencję przesyłania znaku, co jest sygnalizowane chwilową przerwą w przepływie elektryczności. Następnie w miarowych odstępach przesyłane jest pięć impulsów, których kombinacja określa przesyłany znak. Ponieważ za pomocą pięciu impulsów można zakodować jedynie trzydzieści dwie kombinacje, dwie z nich są przeznaczone do przetaczania rejestrów zawierających litery oraz cyfry i znaki interpunkcyjne. Technika ta została zaadaptowana także do komunikacji z wczesnymi komputerami, w których dalekopisy były wykorzystywane w roli terminali. Podstawowe założenia takiej techniki przesyłania tekstu zostały stworzone w 1874 roku przez francuskiego inżyniera Jean-Maurice-Émile'a Baudot. W pierwotnej wersji urządzenie nie posiadało jeszcze pełnej klawiatury, a operator musiał ręcznie wprowadzać kombinacje impulsów za pomocą zestawu pięciu przycisków. Proces ten został zautomatyzowany w 1901 roku przez Donalda Murray'a. Dalekopis typu RFT 51a – PL 2 wytwarzany był w NRD w dawnej filii zakładów Siemens & Halske w Chemnitz. W okresie po II wojnie światowej zakłady znacionalizowano, a nazwę miasta zmieniono na Karl-Marx-Stadt. Pomimo wygaśnięcia licencji Siemens, konstrukcja tego dalekopisu jest niemal tożsama z produktami Siemens & Halske z lat 30. i 40. XX wieku. Prezentowany model produkowany był na specjalne zamówienie Polski Ludowej, głównie dla poczty polskiej. Wyposażony był w możliwość zapisu polskich znaków: Ł i Ż. Opracował: Szymon Czyżyk